

Samen kerken.....

Twee soorten mensen.

Er zijn, globaal gesproken, twee soorten mensen. Je hebt van die geluksvogels die nu werkelijk alles mee hebben, die vreselijk makkelijk leven. En je hebt van die pechvogels bij wie het altijd tegenzit, bij wie niets lukt, die ontzettend moeilijk leven. Nu zijn er nogal wat mensen die alleen maar vinden dat alles tegenzit, maar die vergeten hoe vaak het hun meezit. Die zien alleen het nare. Ze moeten altijd klagen.

Ze moeten altijd aandacht hebben. Ze zeggen altijd dat de fles al half leeg is, terwijl je net zo goed kunt zeggen dat de fles nog half vol is. Maar goed, laten we zeggen dat het in ons leven zo van alle twee wat is. Dat we perioden hebben van "het lukt" en perioden van "het gaat niet". Nu loop je in de eerste periode het gevaar te denken dat je er bent. Je gaat denken: ik rooi het zelf wel. Dat kan uitlopen op grootspraak en hoogmoed. En hoogmoed komt voor de val, dat weten we.

In die andere periode loopt het nogal eens uit op: ik-kan-het-niet-meer, ik-deug-nergens-voor, ik-voel-me-mislukt. Maar misschien kom je in zo'n periode makkelijker tot bidden....

Ook in de geschiedenis van de kerk zie je die twee perioden. Ze wisselen elkaar regelmatig af. Zoals iemand die loopt, afwisselend zijn rechterbeen voorzet, en dan zijn linkerbeen.

Nog niet zo heel lang geleden zat de kerk in die eerste periode. Een kerk die pochte op haar invloed, haar vruchtbaarheid, haar betekenis, haar: ik-weet-het-wel. Daar moest een einde aan komen. En dat einde is gekomen. Nu moet die kerk onherroepelijk een tijdlang onogelijk worden, zoekraken. Om plotseling elders op te duiken, uit de laagte van de vernedering.

Maar dan anders: Gelouterd, eenvoudiger, eerlijker, dienstbaarder, menselijker en menslievender. Zou onze nieuwe Paus Franciscus die weg gaan en ons de weg wijzen?

Nu zijn wijzelf die kerk. Dus kunnen wij dit opduiken verhaasten.

Wij moeten niet bang zijn nu het donker is... nu wij het niet meer zien, nu wij het niet meer weten, nu wij het niet meer aankunnen, nu wij ons mislukt voelen, nu wij het gevoel hebben als kerkmensen niet zoveel te kunnen betekenen. Wij moeten niet toegeven aan depressie.

Als die houding maar uitloopt in een gebed. Misschien is de diepste zin van het gebed wel deze:

Dat je weet, dat je je ervan bewust bent dat je niet alleen bent.

Och, en wat zou het dan of je gebed verhoord wordt of niet.

Een mens die bidt, is niet alleen.

En dat is al heel wat. Bovendien is een mens in gebed menselijker dan een mens met grootspraak.

Wij kunnen God toch niets wijsmaken. Hij doorziet onze bluf en bravoure.

Wij kunnen wel zeggen dat wij met twee benen op de grond staan....

Hij weet dat wij soms geen grond meer voelen onder onze voeten.

Pastor R.v.d.Vegt.

Komende activiteiten van de Raad van Kerken:

4 mei: herdenkingsdienst in de Oude kerk te Borne om 19.00 uur

Website: www.raadvankerkenborne.nl E-mail: info@raadvankerkenborne.nl